

hejmeetatsraad Larsen; han er kendt af en stor Mængde Mennesker, og der er kun en ganske enstemmig Dom om denne Mand, at han er en aaben, ærlig og retlinet Karakter, en Mand, som ikke kender til Svig, den ærligste Mand, man kan finde. Og denne Mand tillader man sig virkelig at gøre suspekt paa denne Maade! Fordi han staar som Direktør for Privatbanken paa den Tid, da Storförbryderen handlede med den, skulde han være en Mand, man kunde kaste Skygge paa og begynde at tvivle om hans Ærlighed. Den ærede Minister sagde selv i Dag, at der kunde kun være Tale om at gøre Aktion imod ham for Bedrageri eller for Meddelagtighed deri. Jeg beder Dem blot betænke, at ville blot tænke paa en Sigtelse mod denne Direktør for Privatbanken for Bedrageri eller for Meddelagtighed deri, en Sigtelse for, at han skulde have tilegnet sig nogle af de Penge, som Alberti havde skaffet sig ved Henvendelse til Privatbanken, Alberti, som selv havde Brug nok for alle de Millioner, han skaffede sig, og ikke kunde tænke paa at dele dem med andre, og som, desværre, ogsaa var alt for klog en Mand til at have Medvidere, naar han foretog sig noget galt! Det har man altsaa virkelig gjort. Og endnu synes den ærede Minister at være midt i Overvejelserne; endnu skal han tænke over denne Sag. Da man fik det sidste Forhør og fik det læst igennem, synes jeg, at enhver Jurist maatte være fuldkommen paa det rene med, at den Sag er ganske klar; her er ikke mere at gøre, her kan ikke være Spørgsmaal om at foretage sig noget. Derfor finder jeg ogsaa, at det er en mindre heldig Udtryksmaade, mindre rigtigt, naar den ærede Minister nu vil sige, at de Forklaringer, som ere fremkomne i sidste Forhør, ere „Defensionsindlæg“. Der er intet at defendere; her er intet at forsvare fra Privatbankens Side. Jeg har gaaet dem meget nøje igennem; jeg har ønsket at se meget nøje ind i de Forhold, og der foreligger intet her, som ikke er ganske ligefremt og ganske naturligt for en stor Banks Direktør.

J. Pedersen: Den højtærede Forsvarsminister oplæste i Slutningen af sit Foredrag i Gaar en Række Dokumenter, der oplyste, hvorledes der hurtigt efter, at Forsvarslovene vare gennemførte, var givet Ordre til Arbejders Iværksættelse. Den højtærede Minister oplæste disse Dokumenter som Svar paa nogle Spørgsmaal, der vare rettede til ham fra det ærede 2det

Medlem for 6te Kreds (Johansen). Det var ogsaa mig paafaldende, da den højtærede Forsvarsminister blev færdig med sin Oplæsning, at den stoppede op paa et saa tidligt Tidspunkt, som den gjorde. Jeg maa ligesom det ærede 2det Medlem for 6te Kreds antage, at der foreligger en Del flere Ordre end disse. — I øvrigt er der om disse Ordre at sige, at det synes mig, at det tjener saavel den Forsvarsminister, der gennemførte Lovene, som hans Efterfølger til al Ære, at de have skyndt sig saa meget som muligt med at faa virkeliggjort og gennemført den Forsvarsordning, som man omsider var naaet til fornøden Enighed om. Men naar den højtærede Forsvarsminister nu oplæste disse Ordre, antager jeg, at han har gjort det for dermed at vise, at hvad der er gjort, er ikke hans Ansvar, men Forgængernes Ansvar. Men det forekommer mig alligevel noget tvivlsomt, om denne Oplæsning er tilstrækkelig til at begrunde dette, thi jeg antager ikke, at Forholdet er dette, at enhver tiltrædende Minister er bunden ved en Ordre fra Forgængeren. Dersom denne Ordre angaar noget, som den nye Minister ikke ønsker gennemført, og dersom Virkningen af Ordren ikke har været, at det allerede er gennemført, dersom der ikke er sket andet, end at der foreligger noget paa Papiret derom, vil jeg antage, at den følgende Minister med Rette maa kunne sige: Nej, det skal ikke gaa til paa den Maade; da der ikke er sket noget, som ikke kan ændres, giver jeg de Ordre, som jeg anser for rigtige, for at faa det gennemført eller ikke gennemført paa den Maade, jeg nu anser for den rette. I hvert Fald vilde jeg have fundet det lettere forklarligt, hvis den ærede Minister var optraadt paa den Maade for i størst muligt Omfang at standse Gennemførelsen af Forsvarssagen for derved at forebygge den Skade, som han jo mener, at der sker, hvis denne Sag gennemføres, end at man ekspederer videre og lader alt dette gaa i Gang og bagefter, naar det er gjort, kommer og siger: Ja, men det er slet ikke vor Mening; Mening er, at til næste Aar, naar vi blive Flertal, saa kassere vi det hele. Det vilde have været ikke blot økonomisk forstandigere, men jeg synes, det havde været i alle Henseender at foretrække, at den højtærede Forsvarsminister havde brugt den Myndighed, han havde, til at stoppe op i Tide i Stedet for at spilde de Penge, som gives ud nu — de ere jo efter hans Mening spildte.

Der foreligger nu en Gengivelse af det